

KOSTON TIE

Jim Berg

KOSTON TIE

Jim Berg

Sisällysluettelo

Esipuhe

Osa I – Menneisyys herää

Luku 1 – Puhelu

Luku 2 – Metsän silmät

Luku 3 – Murtautujat

Luku 4 – Pakotie

Luku 6 – Musta kansio

Osa II – Vanhat viholliset

Luku 6 – Takaa-ajo 7 – Turvatalo

Luku 8 – Yläkerran mies

Luku 9 – Veljet

Luku 10 – Ansa

Osa III – Totuuden jäljillä

Luku 11 – Yksin

Luku 12 – Pimeyden käytävät

Luku 13 – Samuel

Luku 14 – Hupun takana

Luku 15 – Avaimen salaisuus

Osa IV – Viimeinen taistelu

Luku 16 – Holvi

Luku 17 – Viimeinen taistelu

Esipuhe

Jokainen tie alkaa ensimmäisestä askeleesta.

Toiset tiet johtavat kotiin. Toiset vievät kohti parempaa tulevaisuutta. Mutta on olemassa myös teitä, joita kuljetaan siksi, ettei muuta vaihtoehtoa enää ole.

Tämä on yksi niistä teistä.

Derek on mies, joka on menettänyt enemmän kuin koskaan olisi halunnut. Hän on nähnyt petoksen kasvot, kohdannut valheet ja joutunut taistelemaan selviytymisensä puolesta kerta toisensa jälkeen. Kun hän viimein uskoi kaiken olevan ohi, menneisyys päätti toisin.

Vanhojen vihollisten varjot ovat yhä olemassa.

Salaisuudet eivät katoa.

Ja joskus kaikkein vaarallisimmat totuudet löytyvät vasta silloin, kun luulee tietävänsä kaiken.

Koston tie on kertomus ihmisestä, joka joutuu tekemään vaikeita valintoja maailmassa, jossa oikeaa ja väärää on yhä vaikeampi erottaa toisistaan. Se on tarina uskollisuudesta, petoksesta, selviytymisestä ja siitä, kuinka pitkälle ihminen on valmis menemään saadakseen vastauksia.

Tämä kirja jatkaa siitä, mihin Petos päättyi.

Mutta tällä kertaa panokset ovat suuremmat.

Tällä kertaa kyse ei ole vain totuudesta.

Tällä kertaa kyse on klostosta.

Ja klostolla on aina hintansa.

Luku 1 – Puhelu

Vuosi oli kulunut.

Vuosi siitä, kun Derek oli jättänyt menneisyytensä taakseen.

Ainakin niin hän uskoi.

Hän oli muuttanut syrjäiseen mökkiin metsän laidalle. Paikka oli hiljainen. Kukaan ei tuntenut häntä siellä. Kukaan ei kysellyt menneisyydestä.

Juuri sitä hän oli halunnut.

Rauhaa.

Lokakuinen sade hakkasi ikkunoita.

Tuuli ulvoi metsän halki kuin jokin eksynyt henki.

Derek istui yksin keittiön pöydän ääressä ja tuijotti höyryävää kahvikuppia.

Ilta oli tavallinen.

Liian tavallinen.

Ja juuri siksi hän tunsu levottomuutta.

Kello oli hieman yli yksitoista, kun puhelin soi.

Tuntematon numero.

Derek ei vastannut heti.

Harva soitti hänelle enää.

Puhelu jatkoi soimistaan.

Lopulta hän vastasi.

”Haloo?”

Hetken aikaa linjalla vallitsi hiljaisuus.

Sitten kuului miehen ääni.

Karhea.

Väsynyt.

”Terve, Derek.”

Derek jähmettyi.

Hän ei tunnistanut ääntä.

Mutta jokin siinä tuntui tutulta.

Liian tutulta.

”Kuka siellä on?”

Hiljaisuus.

Sitten vastaus.

”Mies, jonka olisi pitänyt kuolla.”

Sydän alkoi hakata.

Huone tuntui yhtäkkiä kylmemmältä.

”Mitä haluat?”

Derek kysyi.

Ääni huokaisi.

”Kertoa sinulle totuuden.”

Derek nousi seisomaan.

Hän oli kuullut saman lauseen liian monta kertaa elämässään.

Joka kerta seurauksena oli ollut verta, valheita tai kuolemaa.

”Minulla ei ole aikaa peleihin.”

Hän oli jo sulkemassa puhelua.

Sitten mies lausui yhden nimen.

”Nathan.”

Derek pysähtyi.

”Mitä Nathanista?”

”Mitä jos kertoisin, ettei hän ollut viimeinen?”

Hiljaisuus.

Täydellinen hiljaisuus.

Sade jatkoi hakkaamista ikkunaan.

”Mitä tarkoitat?”

Derek kysyi.

”Verkosto ei koskaan kuollut.”

Puhelu rätisi.

Linja pätki.

”Kuuntele tarkasti.”

Ääni muuttui kiireiseksi.

”He ovat löytäneet jotain.”

”Mitä?”

Mutta vastausta ei tullut.

Sen sijaan Derek kuuli ääniä.

Kovia kolahduksia.

Huutoa.

Ja sitten laukauksen.

Yhden ainoan laukauksen.

Puhelu katkesi.

Derek jäi seisomaan puhelin kädessään.

Hiljaisuus täytti mökin.

Hän katsoi näytöltä numeroa.

Tuntematon.

Ei nimeä.

Ei tietoja.

Mutta jokin oli muuttunut.

Hän tunsu sen.

Saman tunteen, joka oli varoittanut häntä ennenkin.

Jokin oli alkanut.

Hän käveli ikkunan luo.

Katsoi pimeään metsään.

Ja silloin hän näki sen.

Kaukana puiden välissä paloi yksi valo.

Se ei ollut ollut siellä aikaisemmin.

Ja joku katseli mökkiä.

Luku 2 – Metsän silmät

Derek seiso i liikkumatta ikkunan ääressä.

Sade valui lasia pitkin ohuina juovina.

Kaukana metsän keskellä palava valo ei ollut kadonnut.

Se oli yhä siellä.

Hiljainen.

Liikkumaton.

Joku tarkkaili häntä.

Siitä Derek oli varma.

Hän sammutti keittiön valon.

Mökki vajosi pimeyteen.

Nyt myös hän näki paremmin ulos.

Valo välähti kerran.

Sitten toisen kerran.

Ja sammui.

Metsä oli jälleen pimeä.

Liian pimeä.

Derek siirtyi varovasti sivuun ikkunasta.

Vuosien kokemuksesta hän tiesi yhden asian.

Jos joku tarkkaili häntä, hänen ei kannattanut seistä näkyvillä.

Hän avasi eteisen kaapin.

Sisällä oli vanha reppu.

Taskulamppu.

Kartta.

Ja pistooli, jota hän ei ollut koskenut kuukausiin.

Derek huokaisi.

Hän oli luvannut itselleen, ettei tarvitsisi sitä enää koskaan.

Mutta elämä näytti olevan eri mieltä.

Hän tarkisti asean.
Lipas paikallaan.
Kaikki kunnossa.
Tuuli ravisteli mökin seiniä.
Jossain kaukana oksa katkesi.
Derek kuunteli.
Sitten hän kuuli sen.
Askeleet.
Ulkona.
Hitaat.
Varovaiset.
Joku liikkui mökin ympärillä.
Derek siirtyi olohuoneen puolelle.
Pysyi poissa ikkunoista.
Askeleet pysähtyivät.
Hiljaisuus.
Liian pitkä hiljaisuus.
Sitten etuovelle koputettiin.
Kolme hidasta koputusta.
Derek ei vastannut.
Uusi koputus.
"Tiedän, että olet siellä."
Miehen ääni.
Matala.
Tuntematon.
Derek puristi asetta.
"Kuka olet?"
hän huusi oven läpi.
Hetken kuluttua vastaus tuli.

"Jos avaat oven, saat vastauksia."

Derek naurahti kuivasti.

"Juuri noin kaikki ongelmani ovat alkaneet."

Oven takana oleva mies vaikeni hetkeksi.

Sitten hän sanoi jotakin, mikä sai Derekin veren hyytymään.

"Arkkitehti ei kuollut."

Hiljaisuus.

Derek tuijotti ovea.

Arkkitehti.

Nimi, jonka ei pitänyt enää merkitä mitään.

Nimi, jonka hän uskoi jääneen menneisyyteen.

"Mistä sinä tiedät sen nimen?"

Oven takaa kuului raskas huokaus.

"Koska minä työskentelin hänelle."

Samassa mökin takaosasta kuului lasin rikkoutuminen.

Ikkuna särkyi.

Joku oli tullut sisään.

Derek kääntyi salamannopeasti äänen suuntaan.

Ja ymmärsi välittömästi yhden asian.

Oven takana oleva mies ei ollut tullut yksin.

Luku 3 – Murtautujat

Lasinsirpaleet sinkoutuivat lattialle.

Mökin takaikkuna oli hajonnut yhdellä iskulla.

Kylmä tuuli puhalsi sisään pimeydestä.

Derek käänsi aseensa äänen suuntaan.

Hänen sydämensä hakkasi.

Mutta hänen mielensä oli rauhallinen.

Vuosien aikana hän oli oppinut yhden asian.

Paniikki tappaa.

Oven takana oleva mies huusi.

"Derek! He eivät ole minun miehiäni!"

Samassa olohuoneen pimeydestä liikahti hahmo.

Musta vaatetus.

Kasvot peitettyinä.

Murtautuja syöksyi eteenpäin.

Derek väisti sivulle.

Hyökkääjä törmäsi pöytään.

Tuolit kaatuivat.

Toinen hahmo ilmestyi rikotun ikkunan kautta.

Sitten kolmas.

Heitä oli ainakin kolme.

Ehkä enemmän.

Derek perääntyi käytävään.

Mökki oli pieni.

Liian pieni puolustamiseen.

Yksi hyökkääjistä nosti taskulampun.

Valokeila pyyhkäisi huonetta.

"Missä hän on?"

Mies karjui.

Derek tunnisti heti.

He eivät olleet tavallisia rikollisia.

He etsivät jotakin.

Tai jotakuta.

Ja se joku oli hän.

Etuovelta kuului kova isku.

Sitten toinen.

Joku yritti murtaa oven auki ulkopuolelta.

"Loistavaa."

Derek mutisi.

"Nyt minulla on vihollisia molemmilla puolilla."

Kolmas isku.

Ovi lensi auki.

Sisään syöksyi pitkä mies sadeviitassa.

Hän ei näyttänyt hyökkääjältä.

Ensimmäinen murtautuja kääntyi häntä kohti.

Silloin uusi tulija löi hyökkääjän lattiaan yhdellä iskulla.

Toinen hyökkääjä ehti tuskin reagoida ennen kuin hänkin kaatui.

Kaikki tapahtui sekunneissa.

Derek tuijotti hämmästyneenä.

"Tule!"

tuntematon mies huusi.

"Miksi?"

"Koska kohta täällä on paljon enemmän väkeä."

Samaan aikaan mökin ulkopuolelta alkoi kuulua moottoreita.

Useita.

Ajovaloja ilmestyi metsätielle.

Yksi auto.

Kaksi.

Kolme.

Liikaa.

Tuntematon mies katsoi ikkunasta ulos.

Ja hänen kasvonsa kalpenivat.

"Ei hyvä."

"Mitä nyt?"

Derek kysyi.

Jatko - osa. Kirjalle Petos. Derekin tarina jatkuu.

BoD

9 789528 903185